

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.137,94 zł (sześć tysięcy sto trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 5.837,94 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

- 300,00 zł od dnia 19 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 321,33 zł (trzysta dwadzieścia jeden złotych trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 94,09 zł (dziewięćdziesiąt cztery złote dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych w całości kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 60,89 zł (sześćdziesiąt złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych w całości kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. żądał zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 15.621,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot 15.321,83 zł od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty i 300,00 zł od dnia 19 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 10 stycznia 2016 roku we W. miała miejsce kolizja drogowa, w rezultacie której uszkodzony został, będący własnością P. B. pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód sprawcy posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W.. W odpowiedzi na zgłoszenie szkody w dniu 14 stycznia 2016 r. strona pozwana dokonała oględzin uszkodzonego pojazdu i na tej podstawie sporządziła kalkulację jego naprawy. Powód nie zgadzał się z ustalonym przez stronę pozwana zakresem

uszkodzeń i oszacowanymi przez nią kosztami naprawy. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała poszkodowanemu kwotę 11.662,06 zł. W ocenie powoda kwota odszkodowania była zaniżona, albowiem przeprowadzona przez D. S. kalkulacja oszacowała szkodę na 26.983,89 zł. Dnia 03 marca 2016 r. we W. zawarta została umowa przelewu praw z polisy ubezpieczeniowej pomiędzy P. B. a S. D., a następnie S. D. przelał wierzytelność na (...) Sp. z.o.o. z siedzibą we W. (pozew k. 2-9).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 10 stycznia 2016 r. jednakże, zdaniem pozwanego, postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Podał, że w związku z faktem, iż na rynku części samochodowych jest duża dostępność części zamiennych pochodzących z rynku wtórnego jak i części zamiennych innych niż oryginalne sygnowane logiem producenta pojazdu, w jego ocenie istotne zatem staje się zbadanie w jaki sposób pojazd został naprawiony. Jeżeli samochód został naprawiony przy użyciu części innych niż oryginalne – przy użyciu części używanych lub zamienników czy też części alternatywnych, a pojazd został funkcjonalnie doprowadzony do stanu sprzed szkody, to powód niezasadnie żąda rozliczenia szkody przy użyciu cen części najdroższych – spowoduje to wzbogacenie po jego stronie (odpowiedź na pozew k. 93-94).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 stycznia 2016 r. w B. doszło do kolizji drogowej, w której został uszkodzony pojazd marki V. (...) nr rej. (...), będący własnością P. B.. Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) - M. T., który nie zachował ostrożności wskutek czego wymusił pierwszeństwo na kierującym samochodem V. w wyniku czego doszło do kolizji. Poszkodowany w dniu 11 stycznia 2016 r. zgłosił pozwanemu, że w wyniku zdarzenia, że w pojeździe V. został uszkodzony przedni lewy błotnik, błotnik przedni prawy, błotnik lewy tylny, drzwi przednie lewe, drzwi przednie prawe, drzwi tylne lewe, drzwi tylne prawe, reflektor przedni lewy, zderzak przedni, ręczny automat, automatyczny czujnik.

Sprawca zdarzenia M. T. był ubezpieczony od odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowód: druk zgłoszenia k. 20-24)

(...) S.A. z siedzibą w W. przeprowadził postępowanie likwidacyjne i decyzją z dnia 1 lutego 2016 r. przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzony pojazd marki V. w nr rej. (...) w wysokości 11.662,06 zł.

(dowód: decyzja k. 149, zeznania P. B. k. 112-113; kalkulacje naprawy k. 25-33 i 34-42; potwierdzenie przelewu na rachunek k. 44)

Dnia 03 marca 2016 r. we W. S. D. zawarł umowę przelewu wierzytelności jaka przysługiwała P. B. wobec pozwanego oraz sprawcy zdarzenia z tytułu szkody w pojeździe V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 10 stycznia 2016 r. Zgodnie z treścią umowy pismem z dnia 3 marca 2016 r. pozwany został poinformowany o dokonanej cesji wierzytelności.

Powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy rzeczoznawcy ze stowarzyszenia (...) w W., za którą zapłacił 300,00 zł

W dniu 4 marca 2016 r. we W. została zawarta kolejna umowa przelewu przedmiotowej wierzytelności, będącej różnicą między kwotą brutto podaną w kalkulacji nr (...) a kwotą bezspornego odszkodowania przyznanego przez pozwanego pomiędzy S. D. a (...) Sp. z.o.o. z siedzibą we W..

(dowód: umowy przelewu wierzytelności k. 54-55, 60-62; kalkulacja naprawy k. 45-52; faktura k. 53; zawiadomienia wraz z potwierdzeniem nadania i doręczenia k. 56-59, 63-66)

Dnia 4 marca 2016 r. A. Wierzytelności Spółka z.o.o. wezwała do zapłaty (...) S.A. do zapłaty kwoty 15.621,83 zł. tytułem brakującej części odszkodowania wraz z odsetkami liczonymi w wysokości ustawowej od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kwoty 300 zł tytułem kosztów sporządzonej kalkulacji naprawy z dnia 3 marca 2016 r. wykonanej przez rzeczoznawcę D. S., zakreślając 7 dni na dobrowolną wpłatę od dnia otrzymania pisma. Pismo do pozwanego wpłynęło 10 marca 2016 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 67-69, 131-132)

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego koszt naprawy pojazdu gwarantujący w pełni restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósłby 39.266,68 zł. Wartość pojazdu przed powstaniem szkody wynosiła 27.400,00 zł, a w stanie uszkodzonym 9.900,00 zł. Różnica wartości przed i po szkodzie to 17.500,00 zł.

(dowód: opinia biegłego k. 219-267)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym było, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 10 stycznia 2016 r. jako ubezpieczyciel od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych sprawcy wypadku. Pozwany uznał swą odpowiedzialność i wypłacił część odszkodowania. Zasadniczo zakres uszkodzeń nie był sporny, a jedynie sposób ustalenia kosztu dokonania naprawy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w aktach szkody, opinię biegłego oraz zeznania świadka. W ocenie Sądu zeznania P. B. były jasne, logiczne i szczerze.

Powód swą legitymację czynną w niniejszej sprawie wywodził z faktu nabycia na mocy umowy przelewu wierzytelności z 04 marca 2016 r. wierzytelności przysługujących pierwotnemu wierzycielowi P. B. w stosunku do (...) S.A.

Pozwany nie kwestionował legitymacji powoda, zwrócił uwagę na to, że powód nabył wierzytelność z tytułu szkody 4 marca 2016 r. zaś kalkulacja naprawy została na jego zlecenie wykonana 3 marca, a zatem nie mógł jej nabyć w drodze przelewu.

Wbrew twierdzeniom pozwanego żaden przepis umowy cesji nie stanowi jakoby przedmiotem przelewu była kwota 300,00 zł za wykonaną przez rzeczoznawcę kalkulację naprawy. W umowie (k. 60) strony określiły przedmiot przelewu powołując się wyłącznie na opinie tego rzeczoznawcy. Powód zatem dochodzi zwrotu kosztów, które sam poniósł w związku z ustaleniem wysokości szkody.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, § 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl art. 822 § 3 k.c. strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia. Z § 4 ww. przepisu wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Na gruncie art. 805 k.c. i art. 824¹ k.c. świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Odszkodowanie ustalane winno być wg reguł wynikających z art. 363 § 1 i § 2 k.c. i ma na celu pełne wyrównanie poniesionej przez poszkodowanego straty, przywrócenie rzeczy do stanu używalności takiego jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Paragraf 2 tegoż przepisu stanowi, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Paragraf § 2 tegoż przepisu stanowi, że jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Z powyższego uregulowania wynika, że w przypadku uszkodzenia samochodu naprawienie szkody winno przybrać postać naprawy auta, bądź wypłaty odszkodowania odpowiadającego kosztom tej naprawy, albo też gdy naprawa jest niemożliwa bądź nieopłacalna, poszkodowany może domagać się zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości samochodu przed szkodą, pomniejszonego o wartość jego pozostałości, która ma określoną wartość i nadal pozostaje w majątku poszkodowanego (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 13 grudnia 1988 r. I CR 280/88 LEX nr 78219).

W przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie zakwestionowała sposobu i wyliczeń dokonanych przez biegłego w opinii w dwóch wariantach. Strony również po wydanej opinii nie zajęły stanowisk.

W ocenie Sądu zasadniczym celem naprawy szkody w ramach ubezpieczenia OC jest przywrócenie stanu samochodu jaki był przed kolizją.

Podstawą ustalenia wartości szkody był materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy, a w szczególności opinia biegłego M. P.. Zdaniem Sądu opinia ta była wiarygodna, ponieważ była kategorierna, a wnioski w niej zawarte biegły uzasadnił w sposób przekonujący. Biegły prawidłowo wyliczył kwotę naprawy spornego pojazdu, przyjmując w obu wariantach części określane symbolami O i (...) oraz stawkę 100 za roboczogodzinę oraz trafnie przyjął, iż szkoda w pojeździe powoda winna być zakwalifikowana jako szkoda całkowita. Sąd podzielił powyższą opinię, jako sporządzoną zgodnie z tezą dowodową, obowiązującymi przepisami oraz należyte i logicznie umotywowaną. Biegły odpowiedział na postawioną tezę dowodową w sposób logiczny i pełny. Wykazał się przy tym dużą wiedzą teoretyczną i praktyczną. Biegły przyjął prawidłową stawkę za roboczogodzinę stosowaną w dobrze wyposażonych warsztatach samochodowych, przygotowanych technicznie i organizacyjnie do przeprowadzania dobrych jakościowo napraw. Uzasadniając ustalenie tzw. szkody całkowitej biegły w sposób szczegółowy ustosunkował się do tej materii. Między innymi wskazał, że sama naprawa elementów pojazdu, w zdecydowanej większości przypadków nie jest w stanie przywrócić naprawianym elementom ich dawnych właściwości techniczno-fizycznych. Wizualnie mogą one wyglądać jak elementy wcześniej nieuszkodzone, ale z reguły nie posiadają już tych samych właściwości. Ponadto niektóre elementy poddane naprawie stanowią elementy konstrukcyjne nadające sztywność nadwozia, a tym samym są odpowiedzialne za pochłanianie energii zderzenia. Zaś w przypadku kolejnego zderzenia element taki nie będzie spełniał swej funkcji, co może się przełożyć na rozleglejsze uszkodzenia pojazdu i bezpieczeństwo osób nim podróżujących.

O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego uzależniającego rzeczywistą wymianę lub naprawę poszczególnych elementów pojazdu od jego obowiązku przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. U podstaw takiego poglądu leży bowiem założenie, że warunkiem niezbędnym dla dochodzenia zwrotu kosztów naprawy samochodu jest dokonanie tej

naprawy. Od takiego poglądu odstąpił już Sąd Najwyższy w utrwalonym orzecznictwie. Przykładowo można powołać wyrok z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 (nie publ.), w którym przyjęto, że roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Jeśli zatem naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania, to nie można podzielić stanowiska, że koszty naprawy określone przez biegłego nie mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, nawet w sytuacji dokonania naprawy samochodu w innym zakresie. Rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzonego samochodu, obliczonego na podstawie ustalonych kosztów naprawy. Zastosowanie takiego miernika dla ustalenia wysokości odszkodowania wymaga przede wszystkim jego kompensacyjna funkcja (tak: wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515). Należne powodowi odszkodowanie powinno być ustalone według zasad art. 363 § 3 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku. Gdy więc naprawa samochodu przywróci mu wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy ustalonym przez biegłego rzeczoznawcę, a gdy koszt naprawy przekracza wartość pojazdu, szkoda winna być zakwalifikowana jako całkowita i tak rozliczona.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, szkoda w pojeździe marki V. nr rej. (...) przekroczyła jego wartość. Biegły ustalił wartość rynkową pojazdu przed szkodą na kwotę 27.400,00 zł, zaś koszt naprawy gwarantujący pełną restytucję na kwotę 39.266,68 zł.

Po odjęciu kwoty wartości pojazdu po szkodzie – 9.900,00 zł i odszkodowania wypłaconego za uszkodzony pojazd przez pozwanego po zakończeniu postępowania likwidacyjnego (w kwocie 11.662,06 zł) do zapłaty pozostaje kwota – 5.837,94 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Należy mieć przy tym na uwadze, że powód już w dniu 11 stycznia 2016r. zawiadomił o szkodzie pozwanego. Z uwagi na powyższe, należne powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 5.837,94 winny być liczone od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

Kwota 300,00 zł za sporządzenie prywatnej opinii, była również kwotą należną powodowi. Sąd orzekający podziela stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 2 września 1975 r. I CR 505/75, jak również powtórzone później w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Należy przyjąć, że dla powoda konieczne było uzyskanie jeszcze przed wytoczeniem powództwa o zasądzenie dalszej kwoty odszkodowania opinii w celu ustalenia czy, a jeśli tak to o ile niższa jest kwota przyznana dotychczas przez ubezpieczyciela od kosztów rzeczywistej szkody. Odsetki od kwoty 300,00 zł Sąd zasądził od dnia 19 marca 2016 r. uznając, że powód prawidłowo wezwał pozwanego do zapłaty tejże kwoty pismem doręczonym 10 marca 2016 r. zakreślając termin zapłaty na 7 dni od doręczenia.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako niezasadne.

Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, w łącznej wysokości 6.599,00 zł, składają się następujące kwoty: 782,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1.000,00 zł tytułem uiszczonych zaliczek na koszty związane z wydatkami na opinię biegłego, 4.800,00 zł tytułem zastępstwa procesowego. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalono zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października

2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Na koszty poniesione przez pozwanego składała się kwota 4.800,00 zł tytułem zastępstwa procesowego.

Powód wygrał sprawę w 39,29%, pozwany w 60,71 % co uzasadniało orzeczenie o kosztach na podstawie art. 100 k.p.c.

Pozwany wygrał sprawę w 60,71 %, a więc przy uwzględnieniu stopnia wygranej, należał mu się zwrot kosztów procesu od powoda w wysokości 321,33 zł – o czym postanowiono w pkt III wyroku.

Nadto na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, z uwzględnieniem stopnia wygrania sprawy przez strony, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych (154,98 zł) - odpowiednio od powoda kwotę 94,09 zł, zaś od pozwanego – 60,89 zł.